

Δύο / Υγρασία

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ιδρυτής σειράς
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια σειράς: Άρτεμις Λόπ
Διόρθωση: Όλγα Παπακώστα
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Ηλίας Μασούρης

© 2019 Εκδόσεις Τόπος & Αντιγόνη Ντόκα
ISBN: 978-960-499-294-2

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά τον Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Κεντρική διάθεση
Τηλ.: 2103221580

www.toposbooks.gr

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΝΤΟΚΑ

Δύο / Υγρασία

νόημα

– ο ήλιος του χειμώνα είναι γλυκός στα μάτια, το έχεις προσέξει;

– ναι, γιατί είμαστε μαζί τώρα

– όχι μωρέ, έχεις προσέξει ότι σ' αφήνει να ονειρεύεσαι;

– όχι

– ναι, σ' αφήνει να ονειρεύεσαι προστατευμένα

– γιατί το λες;

– έτσι, γιατί είναι δύσκολες οι ανατροπές τον χειμώνα, κάνει κρύο πολύ και φέρεσαι μαλθακά μέσα στη φτιαχτή ζέση και στα φώτα

– θα σ' αφήσω τώρα, έχω πολλές δουλειές

– ναι

– μη δίνεις σημασία σ' αυτά, να σκέφτεσαι μόνο ότι είμαστε μαζί

Έβρεχε σιγανά και μονότονα· τα νερά συγκεντρώθηκαν γρήγορα στις κακοτεχνίες του δρόμου καθώς κυλούσαν από αστοχία της κλίσης μικρά ποταμάκια στις άκρες του. Φαρδύς ο δρόμος για μικρή πόλη και πολυσύχναστος, γιατί είχε και τις πόρτες του δικαστηρίου με τα μαρμάρινα σκαλιά μπροστά

του. Περνούσε από εκεί κάθε απόγευμα πριν χαθεί και το τελευταίο φως της ημέρας. Στις πέντε παρά έκλεινε την πόρτα και στις έξι και δέκα έβγαινε πάλι στα απομεινάρια του δειλινού. Σ' αυτά όμως τα λεπτά που μεσολαβούσαν πριν και μετά, απαντούσε βιαστικά σε όλα τα ερωτήματα που βασάνιζαν το μυαλό της. Κατάληγε πάντα στα ίδια συμπεράσματα αμνηχανίας και χανόταν όταν πια το σκοτάδι είχε ρουφήξει κάθε διάθεση για αποφάσεις. Βιαστικά συνέχιζε την πορεία της.

Συναντήθηκαν 5 Φεβρουαρίου, τυχαία, στον δρόμο, κοντοστάθηκε εκείνος όταν την είδε φορτωμένη με βιβλία και μια τσάντα που της έφτανε μέχρι τα γόνατα. Μικρή και μαυροντυμένη με σκέψεις πολύχρωμες να της τραβούν τα φουστάνια, του έκανε εντύπωση. Στο πρόσωπό της την εμπόδιζε το βλέμμα να δείξει ανάλαφρη, στα μαλλιά της στεκόταν η ανυπομονησία φωνάζοντας, και τέλος τα ρούχα της χώνονταν περίεργα το ένα μέσα στο άλλο και την έκαναν να δείχνει τόσο λεπτή, σχεδόν ασθενική. Δεν είχε ηλικία να προσδιορίσεις, μόνο μπλεξίματα έλεγε ότι θα είχε και ένα όνομα μικρό και απότομο.

Αμέσως ένιωσε τις σκέψεις να μαζεύονται στις τσέπες του. Τις κρατούσε κλεισμένες με το βάρος από τις παλάμες του για να μη χάσει το παραμικρό, έστω και μια ασήμαντη λεπτομέρεια της στιγμής. Περιορίζε κάθε διαφυγή στα γεγονότα, ακόμα και μια εντύπωση, μέσα από απλές κινήσεις συνήθειας. Μακριά δάχτυλα με κόκαλα να προεξέχουν, περπατούσε βιαστικά, χωρίς να σέρνει καμιά αλήθεια από όσα συνέβαιναν, σαν να τα είχε κλεισμένα όλα στις τσέπες του σακακιού του. Τίποτα δεν άφηνε προς τα

έξω, μόνο μια κίνηση κάποιου που περπατάει, μια κίνηση οργανισμού.

Το πρώτο άγγιγμα ήταν συνηθισμένο. Την έπιασε από το χέρι, τη στιγμή που θα έπεφταν όλα τα βιβλία και εκείνη κάπου θα σκάλωνε ανάμεσα στο πεζοδρόμιο και στα ψηλά πόδια του.

– πρόσεχε, θα πέσεις

– σ' ευχαριστώ

Μάζεψε τα βιβλία της γρήγορα και σχεδόν γέλασε χωρίς καμιά γοητεία. Του άρεσε όμως και ασχολήθηκε μαζί της. Πουλούσε βιβλία, πλασιέ βιβλίων, χωρίς τίποτα δικό της, χωρίς μαγαζιά, χωρίς τίποτα, γυρνούσε όλη μέρα με κάτι βιβλία στο χέρι και τα έδινε όπου μπορούσε. Αυτό έκανε.

Στο επόμενο τετράγωνο αυτού του μεγάλου δρόμου σταματούσαν τα φώτα και οι διαδρομές των περαστικών, το ίδιο απότομα σταύρωνε τους δύο δρόμους το παράγωνο σχήμα μιας ξεψυχησμένης πολυκατοικίας. Το χρώμα της είχε ξεφτίσει, θα ήταν ώχρα κάποτε, που θα ταίριαζε ίσως με τα πράσινα κάγκελα. Τα πανιά από τις τέντες βούλιαζαν μέσα στα ξέφτια τους, σαν να έμεναν γερασμένοι ή αδιάφοροι άνθρωποι σε όλους τους ορόφους που πέρασαν μέσα από τις δικές τους ιστορίες και παραιτήθηκαν από κάθε στολισμό της ζωής τους. Εκεί κάπου στον τρίτο στεκόταν ένα μπαλκονάκι. Στη σεμνότητα μιας γλάστρας που είχε μετακινηθεί κάπως παράμερα πρόβαλλαν δειλά τρία φανταχτερά ανθάκια. Σχεδόν δίπλα στέγνωναν λίγα ρούχα με τα μανταλάκια τους. Σ' αυτόν τον χώρο πίσω από το μπαλκόνι και την τζαμαρία χανόταν στον ήλιο ένα δωμάτιο μικρό και γεμάτο πράγματα. Σε μια ζεστή πολυθρόνα από

νάιλον άδειαζε κάθε μέρα τα βιβλία της και μέτραγε τα κέρδη της ημέρας. Δεν την ένοιαζε να μαζεύονται πολλά, αλλά να έχει όσα χρειαζόταν στο τώρα, και το τώρα ήταν μόνο οι μετρημένες ώρες του σήμερα.

– είναι τόσο όμορφη η μέρα, το φως σε περιτριγυρίζει από όλες τις μεριές

– ναι, σήμερα να παντρευτούμε οι δυο μας θέλεις;

– όχι σήμερα, με καίει η μέρα

Ετοιμάστηκαν γρήγορα γρήγορα και μάζεψαν σε μεγάλες σακούλες σκουπιδιών ό,τι θεώρησαν άχρηστο στο σπιτάκι. Χαρούμενοι πέταξαν τις σακούλες στα σκουπίδια στον πρώτο κάδο που συνάντησαν μπροστά τους. Τα ρούχα της τα μάζεψαν σε ένα μικρό δερμάτινο βαλιτσάκι και κάποια μικροπράγματά της τα στρίμωξε σε τσάντες πλαστικές και υφασμάτινες. Αυτό ήταν όλο, και έγινε 10 Ιουνίου, που άρχιζε το καλοκαίρι και έφυγαν μαζί. Δεν μπήκαν σε καράβια, δεν βγήκαν σε όμορφα νησιά με γαλανά νερά, δεν έγινε τίποτα από αυτά, έφυγαν όμως μαζί. Η δουλειά της άλλωστε είχε αυτό της αστάθειας και της ρευστότητας, την άπλωνε όπου ήθελε και υπήρχε αυτόνομα όπου η ίδια αποφάσιζε. Μια ανατροπή σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι παρά ένα μικρό τριξιματάκι στη συνήθεια και την αδράνεια μιας συνέχειας. Αυτό έκανε. Κούνησε τα πράγματά της σαν ζάρια και τα έριξε μια ακόμα φορά στην τύχη και για τύχη.

Θα ήταν ανώφελο να σκεφτούν κάτι λιγότερο από έναν δικό τους γάμο κι εκείνος πίστευε ακριβώς τα ίδια, ότι θα μπορούσε να της παραδοθεί απόλυτα ακόμα και αν η στιγμή ήταν η πιο άκαιρη και ξένη

για κάθε προγραμματισμό, θα της το έδινε αυτό σαν συνωμοσία στον χρόνο και στο αβέβαιο.

– πάμε να φάμε ένα γλυκό πρώτα

– ναι!

– ψάχνουμε μετά τις αγγελίες και νοικιάζουμε ένα δώμα στον ήλιο, θέλεις;

– ναι πολύ, ένα δώμα στον ήλιο, στον αέρα, στις βροχές, στο κρύο, στη ζεστή

Έγιναν οι ετοιμασίες γρήγορα και βιαστικά. Στον χρόνο δεν είχαν εμπιστοσύνη, συνέχεια τους πρόδιδε και άλλαζε τη σειρά των πραγμάτων ξεδιάντροπα και σκληρά. Σαν να γύριζε τις μέρες προς τα πίσω για να εκμαιεύσει σχεδόν με σιγουριά στιγμές από το παρόν που ένωναν τη συνέχεια των πραγμάτων με το τώρα και με όσα μπορούσαν να συμβούν. Μικρά σημάδια, ευάλωτες στη λογική προβλέψεις.

Πέθανε γρήγορα, βούιζαν στ' αυτιά της τα σπασίματα και τα όνειρα, γκρέμιζαν τη διπλανή πολυκατοικία, και το δώμα μαζί και όλα. Κόκκινο το πρόσωπό της ούρλιαζε από την αρρώστια και τον πυρετό. Της άλλαζαν συνέχεια καθαρά άσπρα σεντόνια, δρόσιζαν με νερό το κορμί της, βίαια πέθανε και έκανε αυτό που γράφουν στα βιβλία – σε αυτά που πούλησε: είδε τη σύντομη ζωή της στα μάτια της να φωνάζει, να χύνεται, να υπάρχει. Οι ειδικοί δεν σημείωσαν πολλά, πέθανε από θάνατο κανονικό, φόρεσε νυφικό εκεί μια για πάντα, και λουλούδια, πολλά λουλούδια τη στόλισαν.

Οι πράξεις τους έβγαιναν από τα νοήματά τους και γίνονταν απρόσμενα μια συνέχεια οικεία, μια βεβαιότητα.